

BEKE PÁL (1943-2009)

November 13-án lett volna 66 éves, amikor elment. Sok dolga volt pedig. Fáradhatatlanul, másokat lelkesítve szervezett találkozásokat, dolgozott tanulmányokon, vezetett munkacsoportokat, melyekben magunk is, mint egy szabadcsapat tagjai vettünk részt. Kivételes érzéke volt ahhoz, hogy megtaláljon munkatársakat, s ha már megtalálta őket, rájuk bízta, hogy a kínáló feladatot a legjobb tudásuk, tehetségük szerint végezzék el – legfeljebb inspirált, de sosem mondta meg, mit kellene tenni –, tudta, hogy a kiválasztottak teszik majd a dolgukat, s az eredmény kedve szerint való lesz. Ugyanígy tartotta fontos-

nak azt is, hogy találkozzanak azok, akik egymástól esetleg sok-száz kilométerre, hasonlóan gondolkodva próbálnak megoldásokat keresni mindennapi gondjaikra. Az általa szervezett „látó-utaknak” se széri, se száma, vezessenek azok É-K Magyarországra, vagy Dél-Zalába, a felvidéki karsztra, Erdélybe, az Alpok-aljára, vagy Baranyába.... és persze Franciaországba, melyet a Kárpát-medence mellett talán legjobban ismert a világon. Sok barátot, sok harcostársat szerzett, akik jó ügyek mentén egymáshoz is közel kerültek, s bár nem mindenben értettek egyet (a nagy viták ugyanúgy az élet részévé váltak, mint a közö-

sen töprengő együtt-cselekvések), a ki-ki számára fontosban sosem volt nézeteltérés, mert a „Legnagyobb Közös Osztó” kegyelméből „azonos nevezővel” bírtunk valamennyien.

Mindaz, amibe bevont minket, folytatásért, megoldásokért, befejezésért kiáltott. Tettük a dolgunkat tovább, igyekezve „nem szegyet hozni” közös barátunkra, akinek életműve apró része lehettünk, s aki emberhez méltó munkát hagyott ránk. Reméljük, hogy nehéz órákban segít felidézni azt a bölcseséget, amit megtanulhattunk tőle, és segít a visszaemlékezéseinkben, amik közös élményekhez fordulnak az erő-merítés szándékával.

